

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 631/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Up/1476/2024 zo 14. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Požaduje zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľka bola žalovanou v upomínacom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia, v ktorom sa žalobca voči nej domáhal zaplatenia 25 083,65 eur s príslušenstvom. Okresný súd vydal 6. septembra 2024 platobný rozkaz, proti ktorému podala sťažovateľka odpor, v ktorom sa domáhala zrušenia platobného rozkazu a zastavenia konania ako takého, a to s argumentom, že faktúra žalobcu bola vystavená bez právneho dôvodu.

3. Uznesením zo 14. októbra 2024 okresný súd podaný odpor odmietol a následnú sťažnosť sťažovateľky zamietol. Podľa súdu bol odpor proti platobnému rozkazu podaný elektronickými prostriedkami, avšak nebol podaný riadne prostredníctvom na to určeného formulára, a preto nespĺňal náležitosti uvedené v § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z. z.“). Odpor proti platobnému rozkazu sťažovateľka podala prostredníctvom formulára „*Odpor proti platobnému rozkazu*“, a nie prostredníctvom formulára „*Upomínacie konanie – odpor proti platobnému rozkazu*“.

II.

4. Sťažovateľka tvrdí, že súd sa pri skúmaní prípustnosti sťažnosti obmedzil len na posúdenie prípustnosti podania odporu prostredníctvom elektronických prostriedkov a nezaoberal sa obsahom sťažnosti, ktorá sa týkala neprípustnosti uplatňovania nároku žalobcu v upomínacom konaní podľa § 3 ods. 6 písm. f) zákona č. 307/2016 Z. z. Súd podľa sťažovateľky predtým, ako vydal napadnuté rozhodnutie, nerozhodol o jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 Civilného sporového poriadku. Z hľadiska podania odporu a uplatnenia námietok voči nedôvodnému nároku žalobcu kládol súd podľa sťažovateľky na ňu neprimerané a neakceptovateľné požiadavky, ktoré sa priečia účelu a zmyslu právnej úpravy upomínacieho konania. Ustanovenia zákona č. 307/2016 Z. z. aplikoval formalisticky a pri aplikácii sa obmedzil len na jazykovo-gramatický výklad bez ohľadu na účel a zmysel zákona.

III.

5. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky týkajúca sa odmietnutia ňou podaného odporu proti platobnému rozkazu z dôvodu použitia nesprávneho elektronického formulára. Sťažovateľka považuje postup súdu za formalistický, a tým zasahujúci do jej práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

6. Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky poukazuje na svoju (už ustálenú rozhodovaciu prax), kde skutkovo a právne obdobné sťažnosti odmietol (IV. ÚS 118/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, II. ÚS 177/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021, I. ÚS 141/2021, IV. ÚS 208/2021, III. ÚS 326/2022, I. ÚS 464/2022, II. ÚS 524/2022, III. ÚS 551/2022, II. ÚS 588/2022, IV. ÚS 12/2023, III. ÚS 294/2023, II. ÚS 322/2023, I. ÚS 400/2023, III. ÚS 338/2024). Aj v tomto prípade, nevidiac dôvod na zaujatie opačného stanoviska, ústavný súd opätovne poukazuje na to, že zákon č. 307/2016 Z. z. predpokladá podania na predpísaných elektronických formulároch, a to aj pri odpore podanom elektronickými prostriedkami. Možno konštatovať, že zákon č. 307/2016 Z. z. je, pokiaľ ide o náležitosti, formálne prísny a nedodržanie formy rovnako prísne sankcionuje.

7. Sťažovateľka nenamietala samotný záver súdu, na ktorom bolo odmietnutie ňou podaného odporu postavené – teda netvrdí, že použila správny formulár na podanie odporu proti platobnému rozkazu určený na použitie v upomínacom konaní. Tvrdí však, že napriek použitiu nesprávneho formulára súd nemal podaný odpor proti platobnému rozkazu odmietnuť.

8. Podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2 zákona. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

9. Napadnuté rozhodnutie s ohľadom na uvedené nemožno považovať za arbitrárne alebo ústavne neudržateľné.

10. Sťažovateľka v priebehu konania alternatívne navrhovala, aby jej sťažnosť bola považovaná za návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Súd vo vzťahu k tomuto jej návrhu poukázal na to, že zo strany sťažovateľky nedošlo k zmeškaniu lehoty na podanie odporu, pretože ten podaný bol, a to v zákonom stanovenej lehote. Podľa súdu

nesplnenie zákonom vyžadovaných náležitostí nie je možné vyhodnotiť ako skutočnosť, ktorá by spôsobila zmeškanie lehoty na jeho podanie.

11. Ani týmto záverom súdu nemožno vyčítať svojvôľu či prílišný formalizmus – ide o vecnú a logickú argumentáciu, ktorá nadväzuje na závery súdu týkajúce sa samotného odmietnutia sťažovateľkou podaného odporu proti platobnému rozkazu.

12. Zdôrazňujúc súladnosť postupu so zákonom č. 307/2016 Z. z., poukazuje ústavný súd na svoj už stabilný právny názor, podľa ktorého uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno hodnotiť ako porušenie základných ľudských práv, teda ani považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá (II. ÚS 443/2024).

13. V závere ústavný súd poukazuje na to, že podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí byť navrhovateľ v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak. Výnimka uvedená v § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa aplikuje v prípade navrhovateľa, ktorý je advokátom, a výnimka upravená § 35 zákona o ústavnom súde sa vzťahuje na orgán verejnej moci. Ani jednu z týchto výnimiek nemožno aplikovať na prípad sťažovateľky, ktorá je spoločnosťou s ručením obmedzením – podnikateľským subjektom a s ohľadom na predmet činnosti tejto spoločnosti vyplývajúci z výpisu z obchodného registra možno celkom jednoznačne konštatovať, že nejde o advokátsku kanceláriu. Sťažovateľka preto v priebehu konania (a to už pri podaní ústavnej sťažnosti) mala byť právne zastúpená advokátom, čo sa nestalo. Vzhľadom však na zjavnú bezúspešnosť podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd na odstránenie tohto nedostatku sťažovateľku nevyzýval.

14. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu